

Súd: Okresný súd Rožňava
Spisová značka: 12C/583/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7812207179
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Edita Kušnírová
ECLI: ECLI:SK:OSRV:2016:7812207179.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Rožňava, sudkyňou JUDr. Editou Kušnírovou, v právnej veci žalobcu Intrum Justitia Slovakia s. r. o., so sídlom Bratislava, Karadžičova 8, IČO: 35 831 154, práv. zast. JUDr. Ján Šoltés, advokát, so sídlom Bratislava, Karadžičova 8, proti žalovanej Y. X.Á., C.. XX. XX. XXXX, S. Q. A., Š. XXX, za účasti vedľajšieho účastníka Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, so sídlom Prešov, Važecká 16, IČO: 42 176 778, práv. zast. JUDr. Igor Šafranko, advokát, so sídlom Svidník, ul. Sov. hrdinov 163/66, v konaní o zaplatenie 239,65 Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Súd žalobu zamietla.

Žalobca je povinný nahradiť trovy konania žalovanej v sume 3,80 Eur, v lehote do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

Žalobca je povinný nahradiť vedľajšiemu účastníkovi trovy konania vo výške 105,37 Eur, v lehote do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku, na účet právneho zástupcu vedľajšieho účastníka.

odôvodnenie:

Žalobca sa podanou žalobou domáhal od žalovanej zaplatenia sumy 216,05 Eur, zmluvnej pokuty vo výške 23,60 Eur, úroku z omeškania vo výške 10 % ročne zo sumy 236,05 Eur od 21. 01. 2009 do 25. 07. 2011, úroku z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 216,05 Eur od 26. 07. 2011 do zaplatenia a náhrady trov konania.

Žalobca nadobudol uvedenú pohľadávku na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok z pôvodného veriteľa, spoločnosti Consumer Finance Holding, a.s. so sídlom v Kežmarku, uzavretej dňa 10. 03. 2011. Žalobu odôvodnil tým, že žalovaná uzatvorila so spoločnosťou Consumer Finance Holding, a. s., dňa 09. 01. 2006 Zmluvu o pôžičke, evidenčné č. 6006807, na základe ktorej uvedená spoločnosť poskytla žalovanej úver vo výške 450,31 Eur. Žalovaná mala poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť v 36-tich pravidelných mesačných splátkach. Dátum poslednej splátky bol dňa 20. 01. 2009. Svoje platobné povinnosti si žalovaná riadne v zmysle zmluvy neplnila, v dôsledku čoho žalobcovi vznikol nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty. Po postúpení pohľadávky žalovaná uhradila len sčasti záväzok, a to vo výške 20,- Eur dňa 25. 07. 2011. Zostatok neuhradenej istiny tak predstavuje sumu 216,05 Eur. Žalobca si uplatnil v konaní zmluvnú pokutu vo výške 23,60 Eur, úrok z omeškania vo výške 10 % z dlžnej sumy v 236,05 Eur za čas od 21. 01. 2009 do 25. 07. 2011, v zmysle Všeobecných obchodných podmienok, ako aj zákonný úrok vo výške 9 % ročne z dlžnej sumy 216,05 Eur za čas od 26. 07. 2011 do zaplatenia.

Súd vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 12C/583/2012 - 62 zo dňa 28.11.2012 tak, že žalobu zamietol, žalobcovi a žalovanej nepriznal náhradu trov konania. Súčasne zaviazal žalobcu na náhradu trov konania voči vedľajšiemu účastníkovi.

Voči uvedenému rozsudku podal odvolanie žalobca, ktorý prezentoval názor, že uznanie záväzku je jednostranný právny úkon žalovanej, má písomnú formu, patrí medzi zabezpečovacie inštitúty, s ktorým je priamo zo zákona spojené založenie plynutia novej desaťročnej premlčacej doby a nie je povinnosťou žalobcu pri zabezpečení svojej pohľadávky upozorňovať žalovanú na následky, ktoré nastávajú priamo zo zákona.

Krajský súd v Košiciach uznesením č. k. 3Co/111/2013 - 115 zo dňa 10.02.2016 zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a vrátil veci na ďalšie konanie. Úlohou súdu prvého stupňa v ďalšom konaní v zmysle odvolacieho súdu bude vyporiadanie sa s výhradami žalobcu v odvolaní a s argumentáciou vedľajšieho účastníka na strane žalovanej.

Súd v intenciách odvolacieho súdu doplnil dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi predloženými žalobcom, písomným vyjadrením žalobcu a vedľajšieho účastníka, výsluchom žalovanej a zistil nasledovný skutkový stav vo veci.

Žalobca písomne ospravedlnil svoju neúčasť na pojednávaní. Súhlasil s rozhodnutím bez jeho prítomnosti. Trval na podanej žalobe v celom rozsahu. Uviedol, že žalovaná vo svojom písomnom vyjadrení zo dňa 27.09.2012 svoj dlh uznala čo do dôvodu aj výšky, teda prejavila vedomosť o svojom dlhu z titulu nesplateného úveru, ako aj ochotu a vôľu svoj dlh uhradiť, čo je možné považovať ako uznanie nároku podľa ust. § 153a O. s. p. Podporne poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR č. k. 29 Odo 522/2011 zo dňa 25.04.2002, ako aj na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave č. k. 9Co/369/2014 zo dňa 20.10.2015. Navrhol, aby súd rozhodol rozsudkom pre uznanie nároku a zaviazal žalovanú ako aj vedľajšieho účastníka na náhradu trov konania.

Vedľajší účastník s súvislosťou s uzavretou Dohodou o splatení záväzku s uznaním záväzku (ďalej len „Dohoda“) poukázal na iné právoplatné rozhodnutia, napr. Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom č. k. 10C/47/2010 z 20.01.2011, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č. k. 17Co/167/2011 z 23.11.2011, na uznesenie Krajského súdu v Prešove č. k. 6Co/99/2011 z 02.10.2012. Zo stanoviska vedľajšieho účastníka aj k podanému odvolaniu vyplynulo, že formulovaná Dohoda o uznaní záväzku spojená s úhradou pohľadávky v splátkach znamenajúca predĺženie premlčacej lehoty formou uznania dlhu, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou a tým absolútne neplatnou. Je nelogické, aby spotrebiteľ, ktorý by mal vedomosť o následkoch uznania záväzku, si vedome predĺžil premlčaciu lehotu. V prípade, že bola uzatvorená Dohoda za týchto okolností, bola uzatvorená v rozpore s dobrými mravmi, s poukazom na to, že pri jej uzatváraní neboli dodržané princípy dobromyseľnosti a čestnosti a žalobcom boli použité omyl a lešť, v snahe dosiahnuť uznanie premlčaného záväzku. Podpisom takejto formulárovej Dohody, si spotrebiteľ zhoršil svoje zmluvné postavenie a jej uzatvorenie privodilo spotrebiteľovi ujmu, čo je v rozpore s ust. § 54 ods. 1 OZ.

Žalovaná na pojednávaní vypovedala, že síce k žalobe sa vyjadrila písomne. V tom čase sa neporadila a nevedela, akým spôsobom má reagovať na doručení žalobu. Doručení Dohodu považovala za dohodu o splátkach. O tom, že by si takouto Dohodou mala predĺžiť lehotu na plnenie o ďalších 10 rokov, nemala žiadne informácie a po doterajších skúsenostiach a v zmysle rozhodnutia odvolacieho súdu, trvala na tom, že nárok žalobcu je premlčaný a v celom rozsahu sa stotožnila so stanoviskom vedľajšieho účastníka. Z vlastnej vôle rozhodne nepodpisovala uznanie záväzku s takýmto následkom. O tom, že nárok mal byť v čase podpisu premlčaný, rovnako nebola žiadnym spôsobom informovaná.

Z pripojených listinných dôkazov, zo Žiadosti a zmluvy o poskytnutí pôžičky č. 7058069304 zo dňa 09. 01. 2006 vyplynulo, že predmetom uvedenej zmluvy bolo poskytnutie peňažných prostriedkov vo výške 10.000,- Sk (331,94 Eur). Úver mal byť splatený v 34 mesačných splátkach, výška splátky bola dohodnutá v sume 399,- Sk (13,24 Eur) mesačne a ročná percentuálna miera nákladov bola stanovená vo výške 10,70 %. Neoddeliteľnou súčasťou tejto zmluvy boli Všeobecné obchodné podmienky pôžičky poskytovanej spoločnosťou (ďalej len „VOP“).

Podľa čl. III. písm. a.) bodu 1 VOP, klient je povinný riadne a včas splácať poskytnutú pôžičku, a to v pravidelných mesačných splátkach. Splátky sú splatné do 20. dňa v mesiaci. Podľa čl. V. písm. b.) VOP, spoločnosť je oprávnená žiadať okamžité splatenie pôžičky, v prípade že klient sa oneskoril s platením aspoň dvoch splátok, alebo sa oneskoril s platením jednej splátky po dobu dlhšiu ako tri mesiace. Podľa čl. VII. písm. b.) bod 1 VOP, spoločnosť je oprávnená požadovať od klienta zmluvnú pokutu v prípade ak klient sa dostal do omeškania so splatením jednotlivých splátok. V 30 - ty deň po dobe splatnosti sa

dĺžná splátka zvyšuje o zmluvnú pokutu vo výške 10 % z tejto dĺžnej čiastky. V tento deň sa zmluvná pokuta stáva aj splatnou.

Z pripojených obrátov na účte žalovanej súd zistil, že žalovaná uhradza poskytnutý úver od 15. 03. 2006 do 20. 12. 2007. Od uvedeného dátumu nebola zaznamenaná na uvedenom účte žiadna splátka.

Dohoda o splatení záväzku s uznaním záväzku bola uzavretá dňa 01. 07. 2011 medzi právnym nástupcom pôvodného veriteľa a žalovanou. Jednalo sa nepochybne o formulárovú Dohodu, do ktorej boli len vpisované osobné údaje žalovanej, žalobcu, výška dĺžnej sumy, ktorá spolu tvorila 403,29 Eur. V čl. III. Dohody bolo stanovenie mesačných splátok vo výške 20,- Eur.

V danom prípade ide nesporne o spotrebiteľský úver, na základe ktorého sa veriteľ zaviazal poskytnúť žalovanej peňažné prostriedky. Zmluva o úvere je upravená ako právny inštitút v Obchodnom zákonníku (ďalej len „ObZ“), ale vzhľadom k tomu, že v tomto prípade sa jedná o spotrebiteľský úver, tento záväzkový vzťah sa riadi príslušnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), ako aj Zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. To znamená, že aj úprava uznania záväzku sa bude riadiť príslušným ust. § 558 OZ, v zmysle ktorého, ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. Pri premlčanom dlhu má také uznanie tento právny následok, len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premlčaní.

Z tohto pohľadu sa súd vysporiadal s argumentáciou žalobcu, kde žalobca v odvolaní zdôraznil, že nie je povinnosťou žalobcu pri zabezpečení svojej pohľadávky upozorňovať žalovanú na následky, ktoré vyplývajú zo zákona a že dôkazné bremeno trvania záväzku v čase uznania sa presúva na dĺžníka. S týmto názorom žalobcu sa súd nestotožňuje a rovnako sa nestotožňuje ani s názorom, v zmysle ktorého žalobca zdôraznil, že uznaním dlhu dochádza k založeniu plynutia novej premlčacej lehoty, a to bez ohľadu na to, či žalovaná vedela, alebo nevedela o premlčaní pohľadávky žalobcu, a to aj s poukazom na ust. § 110 ods. 1 OZ, z ktorého neplynie, že by nebolo možné uznať dlh premlčaný.

Súd konštatuje, že nie je vylúčené, aby dĺžník uznal premlčaný dlh, ale v tomto prípade jednoznačne z ust. § 558 OZ vyplýva, že v prípade uznania dlhu, má uznanie účinky len v prípade, že ten, kto dlh uznal, vedel o premlčaní. Nie je možné si v prípade spotrebiteľského vzťahu zamieňať posudzovanie uznania záväzku podľa ust. § 323 ObZ, v zmysle ktorého je skutočne možné uznanie premlčaného záväzku, pričom sa na rozdiel od OZ nevyžaduje dôkaz o tom, že dĺžník o premlčaní svojho dlhu vedel. Pokiaľ súd vychádza z vyššie uvedeného znenia ust. § 558 OZ a preskúmal obsah Dohody o splatení záväzku s uznaním záväzku, je bez akýchkoľvek pochybností, že v tejto Dohode nie je žiadna zmienka podľa ust. § 558 OZ a tak ako to vyplynulo z výpovede žalovanej, žalovaná pred podpísaním Dohody nebola vôbec informovaná o tom, že nárok žalobcu bol už premlčaný a rovnako ani o predĺžení premlčacej lehoty na 10 rokov tým, že uznala záväzok.

Podľa ust. § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), účinného v čase Dohody, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

Podľa odseku 2 uvedeného ustanovenia, ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

Podľa odseku 3 uvedeného ustanovenia, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa odseku 4 uvedeného ustanovenia, spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 54 ods. 1 OZ, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

Podľa odseku 2 uvedeného ustanovenia, v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

Podľa ust. § 7 ods. 1 Zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, účinného v čase uzavretia Dohody, nekalé obchodné praktiky sú zakázané.

Podľa odseku 2 uvedeného ustanovenia, obchodná praktika sa považuje za nekalú, ak

a) je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti,

b) podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku alebo službe, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná, alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov.

Podľa odseku 3 uvedeného ustanovenia, obchodná praktika, ktorá môže podstatne narušiť ekonomické správanie skupiny spotrebiteľov, ktorí sú osobitne zraniteľní z dôvodu ich duševnej poruchy alebo telesnej vady, veku alebo dôverčivosti, spôsobom, ktorý môže predávajúci rozumne predpokladať, sa posudzuje z pohľadu priemerného člena tejto skupiny. Tým nie je dotknutá bežná a oprávnená reklamná praktika, akou je zveličujúce vyhlásenie alebo vyhlásenie, ktoré nie je mienené doslovné.

Podľa ust. § 39 OZ, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Žalobca predložil pre účely konania podpísanú Dohodu o splatení záväzku s uznaním záväzku zo dňa 01.07.2011. Súd podrobil uvedenú Dohodu súdnej kontrole, pretože v danom prípade sa jedná o spotrebiteľský záväzkový vzťah. Je nepochybné, že Dohoda má charakter formulárovej dohody a teda nemusí zodpovedať skutočnému prejavu vôle žalovanej. Do predtlačenej formulára sa doplňovali len údaje žalovanej, pričom žalobca počas konania nepreukázal, že žalovanej ako bežnej spotrebiteľke, boli akýmkoľvek spôsobom vysvetlené v súlade s požiadavkou odbornej starostlivosti následky uznania záväzku, už aj s poukazom na to, že uznanie môže mať za následok predĺženie dĺžky premlčacej doby. Pokiaľ za takýchto okolností žalovaná podpísala Dohodu, podľa názoru súdu došlo k narušeniu ekonomického správania sa priemerného spotrebiteľa, pretože pokiaľ by bol žalobca žalovanej vysvetlil následky uznania záväzku, v tomto prípade predĺženie premlčacej lehoty, je nelogické, aby žalovaná s takýmto poznatkom Dohodu podpísala, zvlášť s prihliadnutím aj na výšku plnenia a výšku úroku z úveru. Podľa ust. § 54 ods. 1 OZ sa zmluvné dojednania v spotrebiteľských zmluvách nemôžu odchyliť od zákona v neprospech spotrebiteľa a tiež sa spotrebiteľ nemôže vzdať práv, ktoré mu zákon poskytuje, alebo inak si zhoršiť svoje postavenie. Z toho vyplýva, že postavenie spotrebiteľa - žalovanej, nemôže byť zhoršené ani s jej súhlasom. S ohľadom na citované zákonné ustanovenia, je nutné považovať predĺženie premlčacej lehoty v prospech žalobcu ako podnikateľského subjektu za absolútne neplatné, pretože tým sa postavenie spotrebiteľa - žalovanej značne zhoršilo. Podstata práva na ochranu spotrebiteľa spočíva v tom, že spotrebiteľ z dôvodu svojej neskúsenosti alebo neznalosti, nie je schopný konkurovať vyškolenému a skúsenému profesionálovi, znalému práva a technik moderného obchodu a preto takýmto spôsobu, ktorý zvolil žalobca, nie je možné poskytnúť ochranu. Žalobca určitým spôsobom zneužil neznalosť žalovanej, ktorá pravdepodobne z obáv pred prípadným súdnym alebo exekučným konaním, mohla takúto Dohodu podpísať. Dohoda, tak ako je sformulovaná, je pre bežného spotrebiteľa, či už úmyselne alebo nevedome, mätúca už od samotného označenia „Dohoda o splatení záväzku s uznaním dlhu“. Bežný spotrebiteľ neodlíši, či sa jedná o formu dojednania splátok dlhu a už vôbec nemusí odhaliť snahu poskytovateľa úveru dosiahnuť predĺženie lehoty na plnenie nároku, ktorý bol sčasti alebo celkom premlčaný. Vychádzajúc z uvedeného je nepochybné, že uzavretie Dohody je v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti, v prípade ktorej neboli dodržané princípy dobromyseľnosti a čestnosti a žalobcom bol využitý omyl na dosiahnutie predĺženia premlčacej doby. Podľa názoru súdu sa jedná o nekalé obchodné praktiky v zmysle ust. § 7 ods. 1 Zákona č. 250/2007 Z. z., ktoré sú zakázané a takto uzavretá Dohoda je absolútnym neplatným právnym úkonom.

Podľa ust. § 100 OZ, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

Podľa ust. § 101 OZ, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

Z predloženej platobnej histórie a zo Zmluvy vyplynulo, že žalovaná mala zaplatiť poskytnutý úver v 34 mesačných splátkach (nie 36 mesiacov, tak ako to uviedol žalobca v žalobe). Žalovaná prestala splácať úver už od 20.08.2007. Žalobca zdôraznil v podanom odvolaní, že splatnosť poslednej splátky úveru

nastala dňom dňom 20. 10. 2008 a žalobca si mohol uplatniť právo na zaplatenie celého zostatku nesplateného úveru dňom 21. 11. 2008, čo mal súd pri rozhodovaní rešpektovať.

Súd konštatuje, že v čase podpísania Dohody, bola časť nároku žalobcu - nezaplatených splátok, premlčaná minimálne od 20.08.2007 do 01.07.2008 (vychádzajúc z dátumu podpisu Dohody a trojročnej premlčacej lehoty), bolo teda povinnosťou žalobcu oboznámiť žalovanú s tým, že časť uplatneného nároku je premlčaná, tak ako si to vyžuje ust. § 558 OZ. Preukázateľne sa tak nestalo, čo bolo dôvodom vyhodnotenia Dohody ako absolútne neplatnej. Následkom absolútnej neplatnosti Dohody je, že sa zrušila od počiatku a premlčacia lehota sa nepredĺžila. Súd pri posudzovaní námietky premlčania vychádzal z pôvodného plynutia trojročnej premlčacej lehoty.

Na uplatnený nárok sa vzťahuje trojročná premlčacia lehota, keďže sa jedná o spotrebiteľský vzťah a premlčacia lehota je posudzovaná podľa príslušných ustanovení OZ. Za predpokladu, že žalobca si mohol uplatniť právo na zaplatenie celého zostatku nesplateného úveru dňom 21. 11. 2008, súd konštatuje, že lehota na uplatnenie nároku uplynula dňom 21. 11. 2011. Aj za predpokladu, že dátum splatnosti poslednej splátky bol 20. 01. 2009 (tak ako to tvrdil žalobca v žalobe), aj tak by premlčacia lehota uplynula dňom 20. 01. 2012, pričom žaloba bola podaná na súd dňa 27.07.2012. Súd zdôrazňuje, že žalobca vytykal súdu nepreskúmateľnosť rozhodnutia, avšak sám žalobca zmätočne a rôzne uvádzal dobu konečnej splatnosti úveru vo svojich podaniach. Z toho dôvodu súd pri rozhodovaní vzal do úvahy obidva dátumy konečnej splatnosti, ktoré označil žalobca a dospel k záveru, že nárok žalobcu je premlčaný v zmysle citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka.

Zhodnotením vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že v danom prípade bolo potrebné žalobu zamietnuť z dôvodov premlčania nároku.

O trovách konania súd rozhodol v súlade s ust. § 142 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého, účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Žalobca bol v konaní neúspešný, úspešná bola žalovaná, ktorá si uplatnila náhradu trov konania spočívajúcu v cestovnom v mieste bydliska, H. Q. A. Q. U. a späť, za cestu vykonanú dňa 01.06.2016 na vytyčené pojednávanie. Hodnotu cestovného preukázala pripojeným cestovným lístkom, z ktorého bolo zistené, že cestovné za obojstranne vykonanú cestu predstavovalo sumu 3,80 Eur (jedna cesta 1,90 Eur), ktorú je žalobca povinný nahradiť žalovanej.

Náhradu trov konania si uplatnil a vyčíslil vedľajší účastník, ktorý vstúpil do konania z vlastného podnetu a okamihom doručenia oznámenia o vstupe a na strane ktorého účastníka vstupuje do konania, sa stal vedľajším účastníkom. Postavenie vedľajšieho účastníka charakterizujú v zásade rovnaké procesné práva a povinnosti ako účastníka. Jeho postavenie sa odlišuje v tom, že koná vo vlastnom mene, ale jeho postavenie je čiastočne obmedzené postavením účastníka na strane, ktorého vystupuje. Ako vedľajší účastník sa môže na konaní zúčastniť aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitných predpisov. V zmysle ustanovenia § 3 ods. 4,5 zákona č. 250/2007 Z.z., takouto právnickou osobou je združenie, ktoré chráni a presadzuje oprávnené záujmy spotrebiteľov. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav. Vedľajší účastník udelil plnomocenstvo na zastupovanie advokátovi, čím využil svoje právo, ktoré mu vyplýva zo zákona. Aj keď združenie založené na ochranu spotrebiteľa by mohlo vo svojich radoch mať členov, ktorí majú právnické vzdelanie, podľa názoru súdu to nevylučuje možnosť vedľajšieho účastníka splnomocniť na právne zastupovanie iný subjekt.

Vstup vedľajšieho účastníka a jeho vyjadrenie k žalobe nesporne prispelo k zásadnému rozhodnutiu súdu, nakoľko vedľajší účastník vzniesol námietku premlčania nároku žalobcu.

Vedľajší účastník sa kvalifikovane vyjadril k podanej žalobe a z toho dôvodu súd nevidí dôvod na to, aby mu neboli priznané trovy právneho zastúpenia, pretože vykonal úkony, ktoré smerovali na ochranu žalovanej ako hlavného účastníka, a napokon viedli k úspechu žalovanej v konaní.

Vedľajší účastník si uplatnil náhradu trov právneho zastúpenia za tri úkony právnej služby - prevzatie a prípravu zastúpenia zo dňa 18. 09. 2012 (ust. § 14 ods. 1 písm. a.) vyhl. č. 655/2004 Z. z.) a vyjadrenie zo dňa 05. 10. 2012, doručené súdu 10. 10. 2012 (ust. § 14 ods. 1 písm. b.) uvedenej vyhlášky), vyjadrenie k odvolaniu žalobcu zo dňa 13.05.2013(ust. § 14 ods. 1 písm. b.) uvedenej vyhlášky).

Súd po preskúmaní vyčíslených trov priznal náhradu trov v zmysle ust. § 10 ods. 1 uvedenej vyhlášky. Hodnota úkonu predstavovala sumu 21,58 Eur. Hodnota za tri úkony vyčíslené vedľajším účastníkom predstavovala sumu 64,74 Eur. Ku každému úkonu bol priznaný režijný paušál, za rok 2012 vo výške 7,63 Eur, za rok 2013 vo výške 7,81 Eur podľa ust. § 16 ods. 3 uvedenej vyhlášky, spolu 23,07 Eur. Právny zástupca vedľajšieho účastníka preukázal, že je platiteľom dane z pridanej hodnoty (DPH) Osvedčením o registrácii pre DPH, identifikačné číslo O., vydaným dňa 07. 02. 2007. Súd priznal v zmysle ust. § 18 ods. 3 uvedenej vyhlášky 20 % DPH zo sumy 87,81 Eur, vo výške 17,56 Eur. Celková priznaná náhrada trov konania predstavovala výšku 105,37 Eur, ktorú je žalobca povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu vedľajšieho účastníka v zmysle ust. § 149 ods. 1 O.s.p.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie, v lehote do 15 dní odo dňa jeho doručenia, na Krajský súd v Košiciach, prostredníctvom tunajšieho súdu.

Podľa ust. § 205 ods. 1,2 O.s.p. v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.